

סכל מודים צעד מומחם וסכל מודים צעד מיתה ובהק
גם אשה וקדוש כחמרים, ואיך משכחת שצויות העדות
צמחים ובקדושים צהק מילי.

תצל לענין שצויות העדות הוא רק צעד כשר דשם עדות
עליה צכל מילי, ואיך קירא צו והוא עד, אלא דעיא
אם מוגיד אינו מוועיל ולכך לו לירוק עם אחר צום היכי
דאם הי' מוגיד הי' מוועיל כגון צקוטה ומיתה הי' קרבן,
אלא צקדוש או פסול דלין עם עדות עליו, אלא דצקוטה
האזינתו תורה, והאזינתו מיתה דעיי קיני וקחירה הוא
רגלים לדבר וכיכר שהאמת כן, וכן צעדות מיתה דמכה
דיקא כיכר שהאמת כן, צום ליכא קרבן שצויה דלא
קרבן צום והוא עד דלין עם עד על נשים וקדושים.

וכזה לריכס לומר הא דאזריקן שצויות עם מיד מלך
אלא משקם צקריא כיון דמדאורייתא חי ורצון
סוף דפסקוטה, דלכאורס קשם הא וימי לא הי' מוועיל
צעדותו ומה צכך דמדרבנן הוא, ובחוס' עם דמחקי לחלק
צין זה לסתיו דעד מיתה, ולזה יש לומר דהכי פירוש,
אלא משקם צקריא עייך צום דין שצויות העדות צמועיד
על קוטה ומיתה, דכיון דמדאורייתא ומהו מקרי צקס עד,
[אלא דמסוגיא דיומא ריש וישי לא משמע כן].

ולפי יל דצקצל עליו קאש אינו חי צקבן שצויה
דיומא לאו עם עדות עלה, אלא אלו מוגיד הי' מוועיל
לסיוח כצ' כיון דשם עד עליו, וגם אלו מוגיד הי' מוועיל
יש צו דין שצויות העדות, והיך אפשר צמיד לענין חיוב
הזנה דכתיב והנה עד שקר הסד ועשיהם, וכן לא תענה
צריעך עד שקר, יל דוקא כששם עד עליו, וקיצל עליו
קרבן או פסול אין עם עד עליו, ואינו מתחייב בהזנה,
אלא קיצל עליו עיא כצ' יש צו דין הזנה.

ומה דכתב הרמב"ם (פ' כ"א ה"ח) צא עיא שמייד
שזינתה אחר קיני וקחירה, יל דוקא צעד כשר,
אלא צעדות אשה וקדושים אף דמועיל בהגדתו מיה אין
עם עד עליו ואינו מתחייב בהזנה, ובעיא שקיצל עליו כצ'
לענין מלקות ודאי חיוב צלאים אף צלא קיצל, דהא העיד
שקר לחייב אותו צצעה זו, ולענין הזנה כיון דשם עד עליו
והי' מוועיל צעדותו יש צו דין הזנה.

אחי כחכמי דהר"ן שצויות הציא ירושלמי צעיא שאחר
לו הי' את מקוצל עליו כשנים אין צו חיוב שצויות
העדות, ולריכס לחלק צין זה לעד קוטה ומיתה, דהתם
חכמים האזינתו וקס עדות עליו [וימי דוקא צעד כשר
דמיתה עם עד עליו ומדרבנן גאון צום למחק] משא"כ קיצל
עליו אחר כצ' דמדין אינו כצ' אשילו ומדרבנן, וכיון שכן
יל דגם צדין הזנה ליכא, ושאינו הויה דהרמב"ם צא
שזינתה אחר קיני וקחירה דיומי ונהיגן מדיכא צום,
משא"כ צקיצל עליו עיא כצ' [והו' דלא כצעל קרבן עדה ולבי
דעמי אחי' תלם צדין אם אמרין תשחר מתוך שאיל משלם, והא
ימי מוכח מדין עיא דמיתה וקוטה דלא כירושלמי].

ובדוריא עריכא קשה לי צוים הרמב"ם רשם תכות צמתה
צמועיד עליו שהוא צן גרוטה וכן חלולה דחייב
מלקות צין חלולה ומשיגרא דלשכא קקט, דהא מדאורייתא
אינו פסול ולית צום דין הזנה דאורייתא ואין לוקין,
ולענין הענין דהו' צכך דפסול רק מדרבנן וימי הא
דעדותו מוועיל שפסקו אותו סצ"ל מדרבנן ושייך צום לא
תשא צרבך עד שו.

ומיש חתמי ידידי כי ליישב קשיית הכ"מ דהקשה מיל
להרמב"ם דאשה וקדוש אינם מחייבים שצויה,
וכתב חתמי דמוכח כן, דאל"כ הא משכחת דין שצויות
העדות צנקים צנקא דריא.

דבריו כבומים דאף לפמיש מה דאנו מוהב צמועידים על
קוטה ועדות מיתה כיון דצמלמותו אין עם עדות
עליהם לא קרינן צום והוא עד, וימי יל דזהו רק לפי
האמת דנקים וקדושים פסולים גם לחייב שצויה, איך אין
עם עד עליהם כלל רק צלידוק רגלים לדבר דקיני וקחירה
ומיתה משום דייקא, אלא אלו הי' סדין דנשים מחייבים
שצויה הי' עם עדות עליהם, והו' מדין מחייבין שצויות
העדות, היכי דמועיל הגדחם כמו צנקא, ואפשר גם
צעד קוטה ומיתה.

ולעני יל עד דאם להרמב"ם, מדאורייתא מאלא אחד
מהן קדוש או פסול עדותן צמילה, דמשמע
דצמל לגמרי. ואשילו שצויה ליכא, ומוכח דלענין שצויה
מקרי ג"כ מאלא קדוש או פסול, דקא"ש אינו עד לחייב
שצויה, וגם אפשר דהי' רחוי שהעדות ימקיים לגמרי אף
למזמן, כיון דשם עדות על הקדוש או פסול לחייב שצויה,
והוועיל צעדותו למקל"ע"ש אינו פוסל לאחרים עמו, וגם
אם הי' מחייב שצויה יל דמועיל חיוב מומן דלין סצ"ל
מחייב לו ליישב כיון דיש צ' עדים צלאו הקדוש או פסול,
והיך כשיצבע יעידו עליו ה' עדים כשרים שצבע לשקר,
וצום הסרט אלו ומסתפק, ויכ' לי צום אריכות דברים דכיו
ליכא צמודה צמקל"ת וצא"ב עדים ואי' מהן קדוש או
פסול, אם חיוב סכל ויש צום דין מתשאל"ה דהצ"ל אין
מחייב לו ליישב דמדין יצואו צ' עדים הכשרים ויעידו
שצבע לשקר ויפסקוהו.

ואשר כלה חתמי כי ליישב פשט החוס' שצצויות (דף
מ"א צדים ולמר צר רצ אשי וכו') ואם יכול אין
דאם לצד הא' וחס', כי צמחש"א דמחק צום ולא כלאין
לך דבריו.

באמת דצרי מהרש"א דחוקים, אלא וימי א"ל לדבר
חתמי דלענין צמתהית מהרש"א כנה מדריך
פשט הפשט צמונת חוס', דכוונתם כך הוא דאם הדין
דצצויות דאשחצב לי יכול להפוך צדין כל שצויות דרבנן
דגם מועל יכול להפוך, ליחא לראיית רצ הא', והיינו דאם
שצצויה דאורייתא אי' להפוך, אלא דיכול לומר לא עדיפת
מאלו יש לך עלי שער ואי' מועיל עייך לומר השבע לי דלא
פרעתיך, יכול התוצע לחזור ולהפוך אותה שצויה עליו,
ואיך לא כולט הכחצב מלישצב אלא למר צר רצ אשי
דצדאורייתא מהפכין, איך הכחצב היפך שצויתו על
התוצע לריך התוצע ליישב ואי' להפוך דהא השצויה זו
עלמה צא לו מכה הסיפוך שצויתו של הכחצב, אלא
להלכה יל דצדאורייתא אי' להפוך, וכיון דאי' צלא מכה
הסיפוך רק מכה אשחצב לי דלא פרעתיך, והיינו דמועיל
עליו ענין שצויה דעלמא, והא ציד התוצע להפוך שצויה
זו, וכתבן.

ובדבריו חוס' אלו יש לי מקום עיון, דלכך הא', דנקט
צדך קיו, דכיון דצמחציה דצבער דחוק כמו
יחב דאי' הכחצב לפסור עלמו שצצויה מביש צמיש וזה
מודה צמקל"ת דהכחצב יכול לפסור עלמו, מביש דלכך
התוצע ליישב, וע"כ מאלן דקיל דצדאורייתא לא מהפכין
לא קיל לדר"ם דיכול לומר השבע לי דלא פרעתיך, קשה
לי